

Sygnatura akt: V GC 699/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23 marca 2020r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 09 marca 2020r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: **E. K.**

przeciwko: **A. Z. (1)**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. Z. (1) na rzecz powoda E. K. kwotę 41 347,78 zł (czterdzieści jeden tysięcy trzysta czterdzieści siedem złotych 78/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 41 180,84 zł od dnia 30.06.2017r. do dnia zapłaty,
- zasądza od pozwanej A. Z. (1) na rzecz powoda E. K. kwotę 5 685,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 699/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego w dniu 13 grudnia 2017 r. (data wpływu) powód E. K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagał się orzeczenia nakazem zapłaty

w postępowaniu upominawczym, że pozwana A. Z. (1) ma zapłacić mu kwotę 41.347,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 41.180,84 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w dniu 28 czerwca 2017 r. zakupiła od niego pomidory w ilości wskazanej w załączonej fakturze VAT. Ustalona cena wynosiła 41.180,84 zł. Powód podniósł, że wywiązał się z umowy, wydając pozwanej towar w umówionej ilości. Następnie wystawił jej fakturę VAT, którą pozwana zaakceptowała i ujęła w prowadzonej przez siebie dokumentacji rachunkowej. Powód wskazał, że pomimo upływu terminu płatności pozwana nie uregulowała należności za zakupione od niego pomidory. Natomiast dopiero wtedy podniosła, że towar był częściowo nieprawidłowy i odmówiła zapłaty.

Powód wskazał, że obok należności wynikającej z załączonej do pozwu faktury VAT domaga się również rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości równowartości 40 euro, tj. 166,94 zł.

W dniu 29 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego wydał w sprawie sygn. akt V GNC 5682/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 05 marca 2018 r. (data wpływu) złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż transakcja będąca przedmiotem procesu nie była pierwszą i jedyną zrealizowaną przez strony, albowiem ich współpraca trwała od dłuższego czasu. Podniosła, iż towar, który zakupiła od powoda był zapakowany w taki sposób, iż nie istniała możliwość dokonania jego pełnej i wszechstronnej weryfikacji. Dopiero po jego rozpakowaniu okazało się, że część pomidorów była zepsuta. Pozwana wskazała, że praktyka stosowana w trakcie jej współpracy z powodem była taka, że nie składało się reklamacji na piśmie. Nadto licząc na uczciwość powoda oczekiwała na wystawienie przez niego faktury korygującej w zakresie uszkodzonego towaru do faktury będącej przedmiotem sporu, której jednak nie otrzymała.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 10 kwietnia 2018 r. (data wpływu) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 09 marca 2020 r. przedłożonym na rozprawie pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut potrącenia z wierzycelnością powoda kwoty 31.700,60 zł, wynikającej z omyłkowego wystawienia dwóch faktur VAT o tym samym numerze. Pełnomocnik powoda zakwestionował okoliczności wskazane w oświadczeniu o potrąceniu oraz podniósł zarzut jego przedawnienia. Również na rozprawie w dniu 09 marca 2020 r. pozwana zaproponowała powodowi ugodowe zakończenie sporu poprzez zapłatę 10.000,00 zł, na co powód nie wyraził zgody.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Powód E. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Gospodarstwo (...) w O. w oparciu o wpis do (...). Pozwana A. Z. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) A. Z. (1) w G. w oparciu o wpis do (...).

Fakty bezsporne.

Strony współpracowały ze sobą w ramach prowadzonej działalności gospodarczej przez około 2 lata.

Fakty bezsporne.

W dniu 21 czerwca 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) za zakup 3.168 kg pomidorów w cenie po 9,53 zł netto za kg na łączną kwotę 31.700,60 zł brutto. Jako formę płatności wskazano przelew. Termin zapłaty został określony na 3 dni. Faktura została zapłacona dnia 22 czerwca 2017 r.

Dowód: faktura VAT k. 468, potwierdzenie zapłaty k. 470.

Dnia 22 czerwca 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) za zakup 3.168 kg pomidorów w cenie po 12,38 zł netto za kg na łączną kwotę 41.180,84 zł brutto. Jako formę płatności wskazano przelew. Termin zapłaty został określony na 3 dni. Faktura została zapłacona w dniu 23 czerwca 2017 r.

Dowód: faktura VAT k. 469, potwierdzenie zapłaty k. 471.

Gdy klient brał jednego dnia towaru na dwa tiry, powód wystawiał dwie faktury VAT. Powód sprzedawał towar różnej jakości. Jego cena zależała od indywidualnych negocjacji stron.

Dowód: przesłuchanie powoda E. K. k. 472v-473, e-protokół rozprawy z dnia 09.03.2020r. 00:09:44-00:27:00

W dniu 28 czerwca 2017 r. pozwana zakupiła u powoda 33 palety pomidorów. Towar został jej wydany tego samego dnia, co zostało potwierdzone na dokumencie WZ podpisem odbierającego i firmową pieczęcią pozwanej.

Dowód: dokument WZ k. 9.

Pomidory od powoda odbierał Ł. M. wraz z pracownikiem Ł. D.. Warzywa były świeżo zebrane i ułożone w kartonach na paletach. Były przywożone prosto z sortownika. L. trafiały na magazyn. Ich jakość była kontrolowana przez córkę i syna powoda. Uszkodzone warzywa były odrzucane. Była również możliwość odłożenia uszkodzonych pomidorów w trakcie ich pakowania. Pomiedzy zbiorami a odbiorem pomidorów mijały najczęściej 1-2 dni. Na palecie mieściło się około 100 kartonów. Były poukładane jeden na drugim. Ł. M. oglądał i wybierał pomidory dla pozwanej. Dopiero wybrane przez niego pomidory były foliowane i ładowane na tira. U Ł. M. na placu były przekładane na inna ciężarówkę, ale już bez ich przeglądania.

Dowód: zeznania świadków: J. N. k. 84, e-protokół rozprawy z dnia 14.06.2018r. 00:03:06-00:12:10, M. K. k. 84-85, e-protokół rozprawy z dnia 14.06.2018r. 00:12:17-00:25:05, Ł. M. k. 95-96, e-protokół rozprawy z dnia 22.10.2018r. 00:02:51-00:31:30, K. D. k. 456v, e-protokół rozprawy z dnia 14.10.2019r. 00:01:26-00:12:00, przesłuchanie powoda E. K. k. 472v-473, e-protokół rozprawy z dnia 09.03.2020r. 00:09:44-00:27:00, przesłuchanie pozwanej A. Z. (1) k. 473, e-protokół rozprawy z dnia 09.03.2020r. 00:27:30-00:44:00.

Praktyka stosowana przez Ł. M. była taka, że nie przeglądał on skrzynek z pomidorami. Zaglądał do nich z boku, brał latarkę i je podświetlał od dołu. Brał też karton, dwa i zaglądał do nich z góry.

Dowód: zeznania świadka Ł. M. k. 95-96, e-protokół rozprawy z dnia 22.10.2018r. 00:02:51-00:31:30.

W chwili zakupu od powoda jakość pomidorów nie była kwestionowana. Pozwana zgłosiła zastrzeżenia w tym zakresie dopiero po wezwaniu jej do zapłaty.

Dowód: zeznania świadka M. K. k. 84-85, e-protokół rozprawy z dnia 14.06.2018r. 00:12:17-00:25:05.

Dnia 28 czerwca 2017 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) za zakup 3.168 kg pomidorów w cenie po 12,38 zł netto za kg na łączną kwotę 41.180,84 zł brutto. Jako formę płatności wskazano przelew. Termin zapłaty został określony na dzień 29 czerwca 2017 r.

Dowód: faktura VAT k. 8.

Sporna faktura nie została przez pozwaną zaksięgowana.

Dowód: dokumentacja rachunkowa k. 115-438.

Pozwana skontaktowała się z powodem telefonicznie około miesiąc po terminie płatności faktury. Poinformowała go, że część kupionych pomidorów była uszkodzona i zażądała obniżenia ceny. Nie złożyła pisemnej reklamacji.

Dowód: przesłuchanie powoda E. K. k. 472v-473, e-protokół rozprawy z dnia 09.03.2020r. 00:09:44-00:27:00, przesłuchanie pozwanej A. Z. (1) k. 473, e-protokół rozprawy z dnia 09.03.2020r. 00:27:30-00:44:00.

Pismem z dnia 12 października 2017 r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 41.180,84 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności do dnia zapłaty na

wskazany rachunek bankowy w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 10.

W odpowiedzi na wezwanie pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika przyznała, że dokonała u powoda zakupu pomidorów oraz, że uzgodniona przez strony cena wynosiła 41.180,84 zł. Podniosła, że z uwagi na fakt, iż część odebranego towaru była zepsuta, złożyła reklamację, która została przez powoda uznana. Wskazała, że strony postanowiły, iż umówiona cena zostanie obniżona o kwotę 12.500,00 zł, a powód zobowiązał się do wystawienia faktury korygującej do faktury VAT nr (...), jednakże tego nie zrobił. Jednocześnie pełnomocnik powódki wezwał powoda do wystawienia faktury korygującej.

Dowód: pismo k. 11.

Pismem z dnia 02 listopada 2017 r. powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymał swoje stanowisko w sprawie i ponownie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 41.180,84 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, liczonymi od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności do dnia zapłaty na wskazany rachunek bankowy w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę procesu sądowego. Zaprzeczył, by sprzedany pozwanej towar w jakiegokolwiek części był wadliwy. Zakwestionował również okoliczność, by pozwana złożyła reklamację, która została przez niego uznana.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 12, pełnomocnictwo k. 13.

Pozwana przed procesem nie zgłaszała powodowi, że ma wobec niego nadpłacone należności.

Dowód: przesłuchanie powoda E. K. k. 472v-473, e-protokół rozprawy z dnia 09.03.2020r. 00:09:44-00:27:00

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów załączonych do akt, zeznań świadków: J. N., M. K., Ł. M. i K. D. oraz przesłuchania stron.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania, w tym również faktury VAT. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, poza zdjęciami pomidorów załączonymi przez stronę pozwaną do sprzeciwu oraz do pisma procesowego z dnia 28 lutego 2018 r.

Zdjęcia załączone do sprzeciwu nie są w żaden sposób zindywidualizowane. Na ich podstawie nie można czynić żadnych ustaleń poza tym, że znajdują się na nich pomidory w kartonach, zaś część pomidorów jest pokryta pleśnią. Nie wiadomo zaś kto, kiedy i w jakich okolicznościach te zdjęcia zrobił. Kartony ani palety nie są oznaczone w sposób umożliwiający ustalenie źródła ich pochodzenia. Nie wskazuje na nie również wnętrze, w którym się znajdują. Tym bardziej nie można na ich podstawie ustalić, że są to pomidory kupione przez pozwaną od powoda w dniu 28 czerwca 2017 r. i objęte fakturą VAT nr (...). Nadto, z zeznań słuchanego na rozprawie świadka Ł. M. wynika, że zdjęcia te zostały przesłane w dniu 23, 25 i 27 czerwca 2017 r., zaś warzywa będące przedmiotem sporu zostały zakupione u powoda dnia 28 czerwca 2017 r. Zatem nie może budzić żadnych wątpliwości, że to nie te pomidory znajdują się na zdjęciach.

Dlatego też na rozprawie w dniu 14 czerwca 2018 r. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o przeprowadzenie dowodu z tych fotografii na okoliczności wskazane w sprzeciwie. Pełnomocnik pozwanej złożył zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie oddalonego wniosku dowodowego.

Na rozprawie w dniu 28 lutego 2019 r. strona pozwana ponownie przedłożyła do akt dokumentację zdjęciową pomidorów i wniosła o przeprowadzenie z niej dowodu na okoliczność stanu pomidorów. Sąd postanowił wniosek

pominać, albowiem był spóźniony (art. 207§6 kpc). Pełnomocnik pozwanej złożył zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 kpc w zakresie pominiętego wniosku dowodowego.

Już tylko marginesie podnieść należy, iż zdjęcia znajdujące się na płycie CD przedłożonej przez stronę pozwaną opatrzone są datą 27 czerwca 2017 r., podczas gdy warzywa będące przedmiotem sporu zostały zakupione u powoda w dniu 28 czerwca 2017 r. Zatem nie może budzić żadnych wątpliwości, że to nie te warzywa znajdują się na zdjęciu.

Za prawdziwe Sąd uznał zeznania słuchanych w sprawie świadków, gdyż były one spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto nie zostały zakwestionowane przez pełnomocników stron (art. 230 kpc).

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powoda, gdyż nie ujawniły się okoliczności rzutuujące na inną ocenę ich wiarygodności. W szczególności brak jest dowodów na poparcie podnoszonych przez pozwaną okoliczności, że zakupione od powoda pomidory miały wady, że powód uznał jej roszczenie do kwoty 12.500,00 zł oraz zobowiązał się wystawić fakturę korygującą na taką kwotę. Z uwagi na powyższe odmówił wiary zeznaniom pozwanej w tym zakresie. W pozostałej części uznał jej zeznania za prawdziwe.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanej zapłaty za sprzedany towar objęty fakturą VAT dołączoną do pozwu.

Zgodnie z treścią art. 535§1 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Wymagalność roszczenia sprzedawcy o zapłatę ceny powstaje z chwilą, gdy sprzedawca spełni swoje świadczenie wzajemne, czyli wyda nabywcy przedmiot sprzedaży (por. wyrok SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7, poz. 187). Konsensualny, odpłatny i wzajemny charakter umowy sprzedaży przesądza o tym, iż samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488§1 kc rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 17 stycznia 1992 r., I ACr 3/92).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana nie kwestionując roszczenia co do zasady, zakwestionowała je co do wysokości. Wskazała, że część zakupionych od powoda pomidorów miały wady, zaś powód uznał jej roszczenie w tym zakresie i zobowiązał się do wystawienia faktury korygującej na kwotę 12.500,00 zł.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu na stronach spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla

rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, L. z glosą A. Z.). Zaś zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Przy czym zgodnie z ogólną regułą art. 6 kc fakt istnienia wad, datę ich zgłoszenia oraz kwotę o którą należy obniżyć cenę powinien wykazać kupujący (korzystający z rękojmi), gdyż w odniesieniu do przepisów kc dotyczących rękojmi za wady między stronami będącymi przedsiębiorcami, nie istnieje odwrócenie ciężaru dowodu wynikającego z tej regulacji (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 24 października 2017 r. I ACa 446/17).

W myśl art. 559 kc sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili.

Pozwana winna była wykazać, że dostarczone jej przez powoda pomidory były wadliwe. Na poparcie swojego stanowiska pozwana w zasadzie, poza własnymi twierdzeniami, nie przedstawiła żadnych innych dowodów. Przedłożone przez nią fotografie nie dotyczą zakupionej od powoda partii pomidorów, o czym była mowa wyżej. Zaś zarówno zeznania świadka Ł. M., jak i zeznania powódki oparte są właśnie o te zdjęcia. Nadto, jak wynika z zeznań świadka Ł. M., to on oglądał i wybierał pomidory zakupione od powoda. Dopiero wybrane przez niego warzywa były foliowane i ładowane na tira. Nie był w tym zakresie ograniczany czasowo. Miał możliwość odrzucenia uszkodzonych sztuk. Świadek ten zeznał również, iż stosowana przez niego praktyka była taka, że nie przeglądał skrzynek, tylko zaglądał do nich z boku i z góry. Z jego zeznań wynika, że wybrane pomidory były zdrowe. Zresztą jest zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, że nie wybierałby i nie ładował warzyw uszkodzonych lub zepsutych. Tym samym pozwana nie wykazała, by zakupione od powoda w dniu 28 czerwca 2017 r. pomidory miały wady.

Zgodnie z treścią art. 563§1 kc przy sprzedaży między przedsiębiorcami kupujący traci uprawnienia z tytułu rękojmi, jeżeli nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o wadzie, a w przypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej stwierdzeniu. Zaś w myśl §2 powołanej regulacji zachowania powyższego terminu wystarczy wysłanie przed jego upływem zawiadomienia o wadzie.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż kupujący będący przedsiębiorcą ma nie tylko obowiązek zawiadomienia sprzedawcy o wadzie niezwłocznie po jej wykryciu, ale również ciąży na nim obowiązek zbadania rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju. W obrocie gospodarczym nie ma żadnych wskazówek odnośnie do tego, w jaki sposób obowiązek ten ma być realizowany, ani nawet jakie jest jego minimum. W literaturze podkreśla się, że o zakresie i sposobie wykonania tego obowiązku decyduje rodzaj sprzedaży, wielkość dostawy oraz rodzaj rzeczy, a także zdrowy rozsądek, wiedza i ogólna dbałość przedsiębiorcy o własne interesy.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie sposób ustalić, kiedy pozwana dowiedziała się o ewentualnej wadliwości zakupionego od powoda towaru, ani też daty zawiadomienia go o tym, że kupione od niego pomidory są zepsute. Powód zeznał, a pełnomocnik pozwanej tego nie kwestionował, że pozwana skontaktowała się z nim w tej sprawie telefonicznie, miesiąc po terminie płatności. Tym samym gdyby nawet uznać, iż pomidory miały wady, pozwana nie wykazała, że zawiadomiła o nich powoda niezwłocznie po ich wykryciu. Zatem jej uprawnienie z tytułu rękojmi za wady towaru wygasło i nie może być skutecznie podnoszone.

Pozwana nie wykazała również kwoty, o jaką cena warzyw winna być obniżona.

W szczególności nie podała, w jaki sposób wyliczyła kwotę 12.500,00 zł, o którą obniżenia ceny się domagała.

Na marginesie tylko podnieść należy, iż utrata lub zaniechanie skorzystania z uprawnień z rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, nie pozbawia kupującego prawa do powoływania się na nienależyte wykonanie zobowiązania przez sprzedającego na zasadzie wynikającej z art. 471 kc, w myśl którego dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba

że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej powoda na powyższej podstawie jest więc niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, szkoda, jak również adekwatny związek przyczynowy między nimi. Powyższe okoliczności powinna udowodnić pozwana (art. 6 kc). Odpowiedzialność z art. 471 kc oparta jest na zasadzie winy, która jednak jest domniemywana.

W pierwszej więc kolejności pozwana powinna udowodnić, że powód nienależycie wykonał swoje zobowiązanie, czego nie uczyniła. Nadto, nie wykazała, jaka część pomidorów była zepsuta, ani wysokości kwoty, o jaką ewentualnie należałoby obniżyć cenę za sprzedany przez powoda towar (czyli zasadności obniżenia ceny o 12.500,00 zł).

Zatem pozwana nie wykazała, by poniosła szkodę w związku z ewentualnym nienależytym wykonaniem zobowiązania przez powoda ani jej wysokości.

Przed wytoczeniem powództwa, w piśmie procesowym z dnia 31 października 2017 r., pełnomocnik pozwanej złożył pełnomocnikowi powoda oświadczenie o potrąceniu z jego wierzytelnością kwoty 12.500,00 zł z tytułu wad kupionego od niego towaru. Zaś w piśmie procesowym z dnia 09 marca 2020 r. przedłożonym na rozprawie pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut potrącenia z wierzytelnością powoda kwoty 31.700,60 zł, wynikającej z omyłkowego wystawienia dwóch faktur VAT o tym samym numerze.

Zgodnie z treścią art. 498§1 kc gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. W myśl §2 wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Zaś zgodnie z dyspozycją art. 499 kc potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe.

Dla przyjęcia zasadności zarzutu potrącenia i jego skuteczności, niezbędne jest zatem zaistnienie przesłanek materialnoprawnych potrącenia wskazanych w art. 498§1 kc, które zobowiązany jest wykazać korzystający z potrącenia (pозwana), zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodzenia (art. 6 kc i art. 232 zd. 1 kpc). Potrącenie oparte na ustawie następuje

w drodze jednostronnego oświadczenia (art. 499 kc), jednakże aby oświadczenie to mogło odnieść łączone z nim skutki umorzenia wierzytelności (art. 498§2 kc) w momencie jego składania musi wystąpić i trwać stan potrącalności. Mianowicie muszą współistnieć ustawowo określone przesłanki z art. 498§1 kc, a przede wszystkim muszą istnieć wzajemne wymagalne wierzytelności, których przedmiotem są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a które mogą być dochodzone przed sądem lub innym organem. Oznacza to, że składający oświadczenie o potrąceniu musi w stosunku do swego wierzyciela posiadać własną istniejącą już wierzytelność i wierzytelność ta w dacie potrącenia musi być wymagalna.

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznanej sprawy, stwierdzić należy, iż skoro pozwana nie wykazała wadliwości pomidorów i zasadności zgłoszonej przez siebie reklamacji, ani też nie wykazała, że na skutek nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda poniosła szkodę, ani wysokości tej szkody, nie mogła skutecznie złożyć oświadczenia o potrąceniu swojej wierzytelności z tytułu szkody z wierzytelnością powoda dochodzoną z tytułu zapłaty ceny ze sprzedane warzywa.

Pozwana nie wykazała również, by powód omyłkowo wystawił dwie faktury VAT o tym samym numerze 17/06/2017: jedną na kwotę 31.700,59 zł z dnia 21 czerwca 2017 r. i drugą na kwotę 41.180,83 zł z dnia 22 czerwca 2017 r., które zapłaciła, zaś sam powód tej okoliczności zaprzeczył. Pozwana podniosła, że nie było faktury (...), bo te od powoda zaczynały się od wyższych cyfr. Tej okoliczności jednak

nie wykazała, ani nie złożyła żadnych wniosków dowodowych na tą okoliczność. Zdaniem Sądu faktury te mają różne numery: 7/06/2017 i 17/06/2017. Nadto mają inną cenę jednostkową i inną cenę łączną. Przy czym wątpliwość budzi fakt, że pozwana zorientowała się, że dokonała tak dużej nadpłaty na konto powoda dopiero na etapie procesu sądowego, bezpośrednio przed jego zakończeniem w I instancji.

Z uwagi na okoliczność, że pozwana nie wykazała, by uiszczyła na rzecz powoda świadczenie nienależne, Sąd nie rozpoznawał podniesionego przez pełnomocnika powoda zarzutu przedawnienia tego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał roszczenie powoda w zakresie należności głównej za uzasadnione w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.) zgodnie z którym w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Strony ustaliły termin zapłaty za sprzedany towar na dzień 29 czerwca 2017 r. Dlatego też odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych należały się powodowi od dnia następnego, tj. 30 czerwca 2017 r.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał roszczenie odsetkowe za uzasadnione w całości, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwana nie zapłaciła powodowi ceny za sprzedany towar w ustalonym przez strony terminie.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ustawodawca zatem przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości równowartości 40 euro. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż powodowi należy się zwrot kwoty stanowiącej równowartość 40 euro według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż pozwana nie uregulowała należności w umówionym przez strony terminie. Dlatego też zasądził tą kwotę zgodnie z żądaniem pozwu w wysokości 166,94 zł, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.068,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 3.600,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1000).

Pozwana przegrała proces w całości, winna więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niej na rzecz powoda kwotę 5.685,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt 2 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława